

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4316/05
14.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником суда Весном Даниловић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "АА", кога заступају пуномоћници АБ, адвокат и АВ, адвокат, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, ради поништаја решења туженог 01/11 бр. У/П-363 од 21.04.2005. године, у правној ствари царине, у нејавној седници већа одржаној дана 14.04.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија РС, Управе царина 01/11 бр. У/П-363 од 21.04.2005. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба "ББ" изјављена против решења Царинарнице Суботица бр. УП-174/1-05 од 31.01.2005. године, којим су мењани подаци у декларацији ЈЦИ - Ј1 бр. 17350 од 18.08.2003. године Царинарнице Суботица ЦИ Јавна складишта у рубрикама 31, 33 и 47 - наименовање 02 и тужилац накнадно обавезује да плати износ од 239.690,33 динара на име мање плаћене царине за робу увозно оцарињену по наведеној царинској исправи.

Тужилац тужбом изјављеној преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене закона, непоступања по правилима поступка и неправилно утврђеног чињеничног стања. У тужби се наводи да у конкретном случају није било основа за било какву исправку података у Јединственој царинској исправи, јер је Царинарница приликом пријаве робе, на основу пратеће документације и извршеног прегледа робе, прихватила као исправне наведене податке, те да је накнадна контрола извршена на основу комерцијалне документације која је прибављена од тужиоца и истих фактура које су поднете приликом пријављивања робе. Наводи се да царински органи за своју одлуку нису навели доказе на основу којих би се извео закључак да је погрешно извршено тарифирање увезене робе, нити су у образложењу оспореног решења у том правцу дати разлози, чиме је поступљено супротно одредби чл. 125. и чл. 199. ст. 2. ЗУП-а. Стога се истиче да су царински органи погрешно поступили када су применом Царинског закона - чл. 139. ст. 1. извршили претарифирање спорне робе посебно што није било могуће извршити накнадни преглед робе, а из наведених података не произлази да је погрешно извршено разврставање увезене обуће приликом пријављивања. Са изнетог предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао при разлозима из оспореног решења па је предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост решења туженог органа у смислу чл. 39. Закона о управним споровима, оценом наводи истакнутих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да су решењем првостепеног органа измењени одговарајући подаци у ЈЦИ Ј-1 бр. 17350 од 18.08.2003. године ЦИ Јавна складишта Суботица - наименовање 02, с тим да тужилац накнадно плати износ од 239.690,33 динара на име мање плаћене царине за робу оцарињену по наведеној исправи. Из образложења првостепеног решења произлази да је Царинарница решење о измени података донела на основу Комисијског записника Д-6688/1 од 17.01.2005. године о накнадно извршеној контроли, којом је обухваћено царињење робе - обуће у периоду од 2003. и 2004. године, те да је на основу комерцијалних докумената утврђено да тужилац у спорном царинском документу није правилно пријавио податак за сврставање робе која је приликом царињења сврстана у тарифни став 6403. 19 00 00 царинске тарифе са стопом царине од 8%, уместо под трговачким називом обућа са ђоновима од гуме и лицем од коже - остало обућа, остала: спортска обућа која се правилно сврстава у тарифни став 6403.99 00 00 ЦТ са стопом царине од 20%. На основу тако утврђених података Царинарница је првостепеним решењем са позивом на чл. 139. ст. 1. Царинског закона извршила измену наведених података према којима је применом прописане стопе царине за разлику извршила нов обрачун царине.

Одлучујући по поднетој жалби, тужени орган је након прибављања мишљења стручне службе о правилности тарифирања увезене робе, оценио да жалба није основана. Ово стога јер се увезена роба, према наведеном мишљењу стручне службе туженог, која је податак на основу предложеног документације и

према наведеном мишљењу стручне службе туженог, које је дато на основу приложене документације и коментара царинске тарифе, правилно сврстава у тарифни став како је то утврђено решењем Царинарнице. У образложењу оспореног решења, такође је наведено да се Царинарница при сачињавању записника о накнадној контроли погрешно позвала на одредбе чл. 105. важећег Царинског закона, уместо на одредбе чл. 141. раније важећег Царинског закона, али је оцењено да овај пропуст није од утицаја на другачије решење ове управне ствари, с обзиром да је чињенично стање у поступку правилно утврђено, да решењем није нанета штета тужиоцу.

Такође у оспореном решењу је наведено да је накнадна контрола вршена не само на основу пружене документације уз царинску исправу, већ и на основу додатих докумената а да тужилац поводом тражења Одељења за царинску тарифу туженог органа није доставио одговарајуће каталоге са фотографијама спорне робе, као ни узорке, те да је Царинарница правилно на основу документације којом је располагала утврдила да је роба погрешно сврстана приликом пријављивања.

По оцени суда не може се прихватити као правилно схватање туженог органа да је Царинарница приликом доношења првостепеног решења о измени ЈЦИ и накнадном обрачунавању мање плаћених увозних дажбина, позивајући се на записник о извршеној контроли комерцијалних докумената, фактура и друге документације који је сачињен у смислу чл. 105. и важећег Царинског закона, учинила само пропуст који није од утицаја на законитост решења. Ово са разлога што се ова управна ствар, како то налази и тужени орган, сагласно одредбама чл. 400. Царинског закона (као поступак који је започет пре ступања на снагу од тог Закона) имао окончати у складу са прописима који су важили до дана почетка примене тог Закона тј. применом раније важећег Царинског закона, с тим што се и цео поступак који претходи доношењу решења мора спровести применом раније важећег Царинског закона. Стога је Царинарница решење могла донети искључиво применом чл. 139. у вези чл. 141. раније важећег Закона, па је погрешно схватање туженог да се ради само о нетачном позивању на закон у Комисијском записнику. Наиме, чл. 105. ЦЗ не преузима правну регулативу чл. 139. и чл. 141. раније важећег ЦЗ, обзиром да се ради о систематски и методолошки различитим законским решењима, којима се другачије регулише и накнадна контрола царинске документације и накнадни обрачун увозних дажбина. Наиме, доношење решења на основу чл. 139., а у вези чл. 141. раније важећег Царинског закона подразумева провођење поступка у којем је увозник, односно подносилац исправе, увек учесник тог поступка, са правом да се изјасни о утврђеном чињеничном стању. У овој правној ствари поступак контроле извршеног царинења није проведен на начин прописан одредбама раније важећег Царинског закона, јер се тужилац, према стању у списима предмета, није изјаснио о утврђеном чињеничном стању иако је записник о извршеној контроли на који се позива првостепени орган уручен тужиоцу, па је, по оцени суда, учињена битна повреда поступка.

Поред наведених пропуста, у првостепеном решењу није наведена чињенична основа за закључак тог органа о погрешно примењеном тарифирању (нема доказа из којих би се утврдила карактеристика обуће), као ни разлози за измену података о тарифирању. Тужени орган се у образложењу оспореног решења позива на мишљење стручне службе Управе царина - Одељење за царинску тарифу од 12.04.2005. године, у коме је дат Коментар царинске тарифе, тарифног броја 64, али уколико је тужени орган утврђивао чињенично стање, у том случају, по оцени суда, са тим морао да упозна тужиоца, а о чему у списима нема доказа. Стога се основано тужбом указује да је чињенично стање у поступку није правилно утврђено, те да решења донета од стране првостепеног и туженог органа не садрже довољне и правилне разлоге у вези донетих одлука.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, суд је применом одредаба чл. 4. ст. 1. и 2., а у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку, сагласно одредбама чл. 61. истог Закона, потребно је поступити по примедбама и схватању суда изнетим у овој пресуди, те отклонити недостатке које се односе на повреде правила поступка, чињенично стање, а затим правилном применом материјалног права, донети законито решење.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 14.04.2006. године, У. 4316/05

Записничар Председник већа - судија

Весна Даниловић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК